

Ακολουθώντας τη ροή: αναζητώντας το νήμα που ενώνει

... το **καλοκαίρι του 2011**, στον τοίχο του παλιού σχολείου αποτυπώνεται "κοινός τόπος" σ' ένα τρένο με μηχανή το ΔΕΝ και βαγόνια που μας ταξιδεύει προς το μέλλον. Αναδύεται στο βαγόνι του μέλλοντος ένας ήλιος-σπείρα.

... στο ποτάμι όπου κατασκηνώνουν νέοι ΔΕΝήλικες, έμπειροι στους ΔΕΝτ(ρ)όπους από έφηβοι και στον κοινό τόπο που δημιουργούν ανάμεσά τους, αναδύεται μία σπείρα με μικρές φλόγες.

... άραγε, αν φωτίσει κανείς τη διεργασία της εξέλιξης, σαν μια σπείρα με άνοιγμα προς τα μέσα αλλά και άνοιγμα προς τα έξω, ποιες κρυμμένες αλήθειες μπορεί ν' ανακαλύψει;

... το **καλοκαίρι του 2013**, στον τοίχο του παλιού σχολείου (που πια φέρει βιωμένο μήνυμα των νέων "ΑΓΑΠΗ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ", κι οριοθετεί την αυλή του Πολιτιστικού Συλλόγου Γαλάνης - καθώς ανανεώνεται κι εξελίσσεται η σχέση των ΔΕΝ με τον σύλλογο ως μουσαφίρη-οικοδεσπότη - αναδύεται μία ανανέωση του τρένου. Τα βαγόνια προσδοκούν ένα πέρασμα μέσα απ' το τούνελ ώστε να φτάσουν στο 'λευκό' μέλλον, καμβάς σε αναμονή να ζωγραφιστεί.

... στο παλιό βαγόνι των μονοπατιών εμφανίζεται ένας διαφορετικός ήλιος, μια εστία με ανθρώπους κοινότητα γύρω-γύρω.

... ένα ταξίδι πίσω στο χρόνο θα φέρει στην επιφάνεια μία αντίστοιχη εστία όπως αναδύθηκε στο ονείρεμα τον **Νοέμβριο του 2002**, την οποία την περιέβαλλε ο φόβος, οι προκαταλήψεις κι ο ρατσισμός.

> Thraki AnimEdu Journal 19-24 NOE 2002
.....Αννη Βασιλείου

Το ημερολόγιο μου (του 2002) έχει εικόνα στο εξώφυλλο ένα κολλάζ. Το δημιούργησα από ένα χάρτινο καραβάκι που έμεινε "αναξιοποίητο" στο χώρο όταν κλείσαμε τη βδομάδα επιμορφωτικών συναντήσεων, μια φωτογραφία των δέντρων έξω απ' το παράθυρο στο σπίτι μου στην Χαλκιδική απ' όπου ατένιζα προς τη Θράκη, κι εικαστική επέμβαση - έναν καυτό ήλιο μέσα σ' έναν βαρύ χειμώνα, και κύματα ψηλά - διαμορφώνοντας ένα τοπίο.

... το **καλοκαίρι του 2013** βρίσκει τα ΔΕΝ να ανοίγουν πανιά. Μέσα σε δέκα χρόνια, το "λευκό βαν/ΙΧ" με το οποίο ξεκίνησα το ταξίδι μου στη Θράκη - σε αναζήτηση συνεργατών/εμπυχωτών - έχει μετατραπεί (όχι δεν είναι αποτέλεσμα μαγικού ραβδιού μιας μάγισσας, αλλά σκληρή, επίπονη, υπομονετική εργασία πολλών ψυχών να εμ-ψυχώσουν και να εμ-ψυχωθούν) σε ένα "λευκό βαν/συλλογικό όχημα". Έκανε ταξίδι από "ιδιωτικό" σε "συλλογικό" όχημα/εργαλείο εμψύχωσης.

Μέσα από τρεις κύκλους/φάσεις του ΠΕΜ - και χάρη στους συνεργάτες του ΔΕΝ, του ΚΕΣΠΕΜ, του ΠΕΜ - το παλιό κολλάζ του 2002 απέκτησε ροή, ζωή. Αναγεννήθηκε.

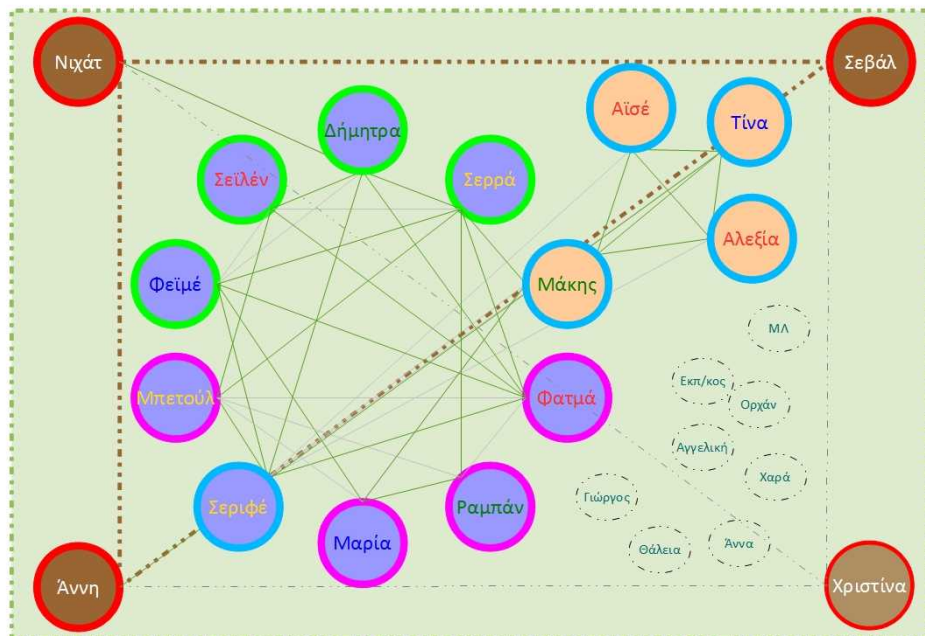

Με ορίζοντα ένα πέλαγος μέσα στο οποίο ταξιδεύει, έρχεται ένα σκάφος - χάνι/han με ρόδες - ένα εργαστήρι εν κινήσει, που αναζητά ένα νέο διαπολιτισμικό σχετίζεσθαι όπου η συν(δι)αλλαγή θα βασίζεται σ' ένα ζωντανό αλισβερίσι/alışveriş, σε συν-διαπραγμάτευση - κι όπου η "κόκκινη κλωστή δεμένη" θα υφάνει ένα [κιλίμ/kilim/килим](#) το οποίο, αντί για δεσμά και "πρέπει", θα υπηρετεί την απελευθέρωση και το "θέλω", ώστε να αφηγούνται παραμύθια δημιουργικής συνύπαρξης που θα ταξιδεύουν, συνδέοντας τόπο με τόπο.

... βιώνουμε γεφυρώματα που μοιάζουν με ζωντανές γέφυρες.

Με οργανικό, κι όχι τεχνητό τρόπο, από γενιά σε γενιά, από τόπο σε τόπο, είναι πολύτιμα τα βιώματα που άλλοτε μέσω δυσκολιών κι εμποδίων, άλλοτε με ροή αβίαστη μας διδάσκουν δεξιότητες συν(δι)αλλαγής σ' ένα πλαίσιο συνεργατικών σχέσεων αμοιβαίου σεβασμού.

... Με γνώμονα την ενημερότητα που αναδύεται μέσω της τακτικής "συνέλευσης των θερινών φυλών" του δικτύου συνεργατών των ΔΕΝ ("ΓΕΦΥΡΩΜΑΤΑ ΖΩΗΣ", "ΜΠΑΦΑΜΑΡΑ", "ΦΕΓΓΑΡΟΣΤΡΑΤΑ", "ΣΥΝΤΟΝΙΖΟΥΜΕ"), το ταξίδι προσφέρει πλούσια δώρα στον καθένα και την καθεμιά μας, στο κοινωνικό-πολιτισμικό πεδίο που μας περιβάλλει. Σύμπλοκη μα συνάμα και πανέμορφη η διεργασία δικτύωσης που υφαίνεται μέσα από την ανάληψη κοινού έργου, όπως αναδύεται απ' την αποτύπωση των σχέσεων συνεργασίας του δικτύου συνεργατών της θερινής δράσης των ΔΕΝ.

ΘΕΡΙΝΗ ΔΡΑΣΗ ΔΕΝ 2013: ακολουθώντας τη ροή, ΔΕΝ+Θ

... πρόκληση για την καθεμιά μας, τον καθέναν μας, όλους μας - στα ΔΕΝ, στο ΚΕΣΠΕΜ στο ΠΕΜ, στην Ελλάδα, στην Ευρώπη, στον πλανήτη γη είναι να σοφέψουμε ως προς τη στάση μας ως ταξιδιώτες σ' αυτό το τοπίο-ερημιά που συνδιαμορφώνουμε με τις σημερινές κυρίαρχες αξίες.

... ζούμε σε καιρούς και τόπους όπου η συλλογική ελπίδα είναι ευθύνη καθενός - κρατάμε στα χέρια μας τη δύναμη να μετατρέψουμε την έρημό σε δάσος, γιατί κάτω απ' τον καυτό ήλιο, μέσα στη γη, η ροή του ποταμού είναι αέναη.